

лѣжеше тя при своитѣ дѣчпца; а тѣ бозаяха сухитѣ ѿ гърди съсъ слабѣ писъкѣ и Дамка все повече отслабаваше.

Дамка не ставаше отъ своитѣ дѣца и прѣзъ другитѣ дни. Доброто сърдце на Елизаръ Аврамовъ много я съжали. Отъ четвъртия день той два пѣти на день отваряше вратата на своята стая, изправяше се на прага и, като държеше въ протегнатата си рѣка риба, викаше Дамка.

Кучето чуваше гласа на своя другаръ, виждаше храната, но не се помѣсташе отъ мѣстото си и, умирайки отъ гладъ, борѣше се съ изкушението. Само очитѣ ѿ свѣтѣха съ гладенъ блѣсъкъ; и печаль и укоръ блѣстѣше въ тѣхъ, и недоумѣваше тя. А отъ стиснатитѣ ѿ уста се изтрѣгваше хрипливъ вой, печаленъ и дивъ.

Седемъ дни и седемъ нощи се продължи това мъчение. Кучето отпадна съвсѣмъ, измъчи се и човѣкътъ...

И настѣпи осмия день на мъчителенъ гладъ. Дългата нощъ бѣше особно студена. Барометърътъ се спусна подъ 60°. Тъмното небе изведнажъ се изясни и по безкрайния звѣзденъ небосклонъ тихо се разпрѣснаха дълги ивици цѣли снопове отъ искриста свѣтлина: лилави, зелени, виолетови. Пламна, разгорѣ се сѣверното сияние.

Елизаръ Аврамовъ дълго врѣме се любуваше на чудното сияние на сѣверната нощъ; послѣ хвърли погледъ и къмъ мъртвото сѣверно селце, окръжено отъ една страна съ черъ оазисъ отъ повѣхнала гора, и стари гробища съ наведени кръстове, па излѣзе навънъ. Слаби, едва чувани стонове се раздаваха оттамъ.

Елизаръ Аврамовъ трѣпна, спомни си за Дамка и се затича за храна. Сърцето му силно биеше... Скоро той се върна съ тлѣсто парче риба въ рѣцѣ и съ запалена свѣщъ.

— Да-а-а-мке, Да-а-а-мке! уплашено извика той. Кучето запава... Немоцно си повдигна муцуната, дълго и недовѣрчиво гледаше на показаната храна и изведнажъ, съсъ силенъ скокъ се спусна, стигна до